

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — —

Předmětem řízení správního v první instanci byla žádost obce Ř., aby bylo schváleno prohlášení vlastníka velkostatku Horní a Dolní L. s Ř., jímž svoluje se k tomu, aby část parcely č. kat. 317 v Ř., k velkostatku tomu knihovně připsané, pokud tvoří parcelu č. kat. 1011, byla zapsána jako veřejná cesta do seznamu veřejného statku obce Ř. Žal. úřad v nař. rozhodnutí, jehož enunciat a důvody nutno posuzovati jako jeden celek, vyslovil, že žádosti stěžující si obce podle § 7 záb. zák. nevyhovuje, a to proto, že nemovitost, o níž jde, byla skutečně již státem převzata, což brání judikující činnosti stpú-u podle § 7 záb. zák., a — odpovídaje na obsah stížnosti k němu podané — prohlásil, že by nemohl ani v zastoupení státu parcelu tu převzavšího, právo vlastnické stěžující si obce na parcelu onu uznati, ježto stojí tomu v cestě předpis § 31 náhr. zákona.

Že by pozemek ten nebyl převzat státem, a že by okolnost ta nemohla býti důvodem pro odepření žádaného svolení dle § 7 záb. zák., stížnost nenamítá, ani jiných námitek s hlediska § 7 záb. zák. nečiní; brání proto předpis § 18 zák. o ss, aby se nss nař. rozhodnutím po této stránce zabýval.

Námítky stížnosti, jimiž stěžující si obec snaží se dovoditi, že nejsou dány předpoklady zákonného předpisu § 31 náhr. zákona, o němž se žal. úřad v nař. rozhodnutí zmínil, musil nss již proto odmítnouti jako nepřipustné, ježto rozhodování o tom, lze-li se domáhati uznání práva vlastnického k nemovitostem převzatým vůči státu, resp. osobám, jimž dostalo se nemovitostí těch přidělem, patří před řádné soudy (§ 31 náhr. zákona), a jest proto také v té příčině kognice nss-u vyloučena dle § 3a zák. o ss.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 5227.

Pozemková reforma. — Jazykové právo: * Jestliže strana, které bylo doručeno oznámení o zamýšleném převzetí s vyzváním podle § 3 náhr. zákona v jazyku státním, ihned žádala o doručení v jazyku menšinovém, a soud shledav, že jsou tu podmínky § 2 jaz. zák., žádosti té vyhověl, počíná lhůta § 3 běžeti ode dne doručení tohoto pozdějšího usnesení.

(Nález ze dne 18. prosince 1925 č. 23.584.)

V ě c: Antal F. a spol. ve V. (adv. Dr. Jan Giller z Lučence) proti státnímu pozemkovému úřadu (zem. pres. v. v. R. Vyšín) o propuštění ze záboru.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad žádost st-lů za propuštění ze záboru podle §u 11 záb. zák. na základě 2. odst. §u 5 náhrad. zákona jako opožděnou.

Stížnost do výroku toho podanou shledal nss důvodnou.

Žal. úřad, zamítaje žádost st-lů dle §u 11 zák. zák., došlou k okresnímu jako knihovnímu soudu v Lučenci nesporně dne 15. září 1924, vycházel z předpokladu, že jeho oznámení o zamýšleném převzetí z 28. května 1924 bylo jim okresním soudem v Lučenci spolu s výzvou dle §u 3 náhr. zák. doručeno ve dnech 2.—7. srpna 1924; jak st-lé sami přiznávají, odpovídal by jeho zamítavý výrok zákonu, kdyby 30denní lhůtu cit. §u bylo počítati od svrchu uvedeného doručení. St-lé však namítají a jest námitka ta skutkově doložena přepisem okr. soudu v Lučenci z 28. května 1925, ve správních spisech založeným, že výměr téhož soudu z 23. června 1924, jímž st-lům oznámení žal. úřadu o zamýšleném převzetí spolu s výzvou dle §u 3 náhr. zák. sdělil, vydal jim k jejich žádosti jakožto občanům maďarské národnosti v jazyku maďarském teprve dne 30. srpna 1924; z této okolnosti dovozují st-lé, že jejich žádost dle §u 11 zák. zák. opožděna nebyla, ježto 30denní lhůtu §u 3 čítati jest teprve od t o h o t o doručení.

Námitka ta je důvodnou. Nutným předpokladem, aby výzva daná k zakročení žal. úřadu příslušným okresním jako knihovním soudem vlastníkům zabrané majetnosti mohla proti nim založiti právní účinky v §u 3. náhr. zák. stanovené, jest, aby stala se způsobem i pro stranu závazným. Podle §u 2 zák. č. 122/1920 soudy, úřady a orgány republiky, jichž působnost vztahuje se na okres soudní, v němž podle posledního soupisu lidu obývá alespoň 20% státních občanů téhož, avšak jiného jazyka než čsl., jsou ve všech věcech, jichž vyřízení náleží jim na základě toho, že jejich působnost vztahuje se na tento okres, povinny přijímati od příslušníků jazyka této menšiny podání nejen v jazyku čsl., nýbrž i v jazyku podání. Podle odst. 6. téhož §u pak, nepředchází-li podání strany, budiž jí, jsou-li tu ostatní podmínky odst. 2., dodáno podle týchž zásad vyřízení i v jejím, po případě jen v jejím jazyku, pokud je tento znám, jinak na její žádost.

Jak ze správních spisů patrně, přivedli st-lé maďarské národnosti, jakmile jim dotčený výměr okr. soudu byl doručen v jazyku státním, ihned k platnosti toto své právo jazykové menšiny a uznal příslušný soud okresní jako knihovní soud v Lučenci zákonitost tohoto jejich nároku, vydav jim výměr ten s maďarským textem. Že by do tohoto postupu okresního soudu bylo si stěžováno, ze spisů správních na jevo nevychází a netvrdí to ani žal. úřad, jemuž opis stížnosti byl doručen a jenž zná tudíž stanovisko st-lů. Nutno tedy ve zmíněném opatření okr. soudu v Lučenci spatřovati pravoplatný úřední akt, jímž bylo zjištěno, že jsou zde podmínky, za kterých st-lům na základě jejich příslušnosti k maďarské jazykové menšině náležel dle cit. předpisů jaz. zák. právní nárok, aby se jim dostalo vyřízení návrhu stpú-u o zamýšleném převzetí zabraných nemovitostí s výzvou podle § 3 náhr. zák. v jazyku maďarském, jak se toho také ihned domáhali.

Ale pak dostalo se návrhu žal. úřadu okresním jako knihovním soudem v Lučenci vůči st-lům vyřízení způsobem pro ně závazným teprve tím, že bylo jim doručeno v jazyku maďarském a počala lhůta v §u 3 náhr. zákona stanovená běžeti teprve dnem, kdy se tak stalo, totiž dnem 30. srpna 1924; není tudíž žádost, nesporně dne 15. září 1924 podaná, opožděná. Důvod žal. úřadem k zamítnutí žádosti té použitý neodpovídá tedy zákonu, pročež bylo zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.